

THE ART OF FALLING

En lille avisnotits om Kennedy-familiens ludfattige slægtninge blev til dokumentarfilmen "Grey Gardens", der dannede grundlaget for både en succesrig Broadway-musical og en Emmy-belønnet TV-film, og som resulterede i såvel en prequel som en sequel.

Dokumentaristen Eva Mulvad fandt i Sydeuropa tilmed en lignende udgave af samme historie - en forgældet mor og datter, der levede på minderne om alt det, som var og som kunne have været. Også den danske dokumentarfilm, der fik titlen "Det gode liv", blev omskabt til teater. Jakob Weis stod for dramatiseringen og stykket blev opført på Aveny-T med Ghita Nørby og Tammi Øst i hovedrollerne.

I Sara Stridbergs THE ART OF FALLING præsenteret af Why Not Theatre Company på Teatret ved Sorte Hest er vi tilbage ved udgangspunktet - historien om Edith og lille Edie. Året er 1972 og derouten fra det amerikanske aristokrati til en sundhedsfarlig affaldsbunke af en bolig synes total.

Opsætningen på Teatret ved Sorte Hest finder i scenerne mellem mor og datter den helt rigtige balance mellem det grotesk morsomme og det dybt tragiske. I første første halvdel får vi en klar fornemmelse af, hvilken grusom mor Edith har været - omend ikke i sin egen drømmeverden. Og i anden del ser vi resultaterne af det i lille Edies ulykkelige forsøg på at finde kærlighed. Også hun må finde et helle i fantasiens verden, langt væk fra virkelighedens barske realiteter.

Sue Hansen-Styles yder en af teatersæsonens mest betagende præstationer som den på een gang frygtindgydende og absurde mor. En kvinde, der

primært elskede sine drenge, men som nu er afhængig af den datter, hun aldrig formåede at vise kærlighed. Kun i flygtige bevægende øjeblikke lader Sue Hansen-Styles os ane en ægte ømhed mellem mor og datter, hvilket gør smerten over deres fælles situation så meget desto større.

Lille Edie er også et bemærkelsesværdigt bekendtskab i Sira Stamps uhyggelige portræt af en kvinde tilsyneladende fanget i sin egen hættetrøje og en fortvivlende moderbinding, der har gjort hende apatisk. En kvinde, der er blevet kvæstet af de nederlag, som hun også selv har bidraget til, og som aldrig fandt kærligheden.

Kevin Kiernan-Molloy illuderer udmærket i diverse småroller - bedst som lille Edies drømmemænd, men i portrættet af Jackie Kennedy træder både han og den ellers så fintmærkende iscenesætter Rhea Leman forkert. Den tidligere præsidentfrue bliver i al for høj grad en karrikatur. Pointerne med, at Lille Edie ikke vil tage imod hjælp og at Jackie måske kun vil hjælpe, fordi omtalen af hendes fattige slægtninge i aviserne er blevet en belastning, burde kun omtales. Den fysiske tilstedeværelse af Jackie forstyrrer helheden, fordi portrætte af de to andre kvinder netop forekommer så præcise.

Men det er også den eneste alvorlige fadæse i Rhea Lemans smukt afstemte iscenesættelse med en funklende Sue Hansen-Styles i centrum.

(Michael Søby)